

Arrest

**nr. 60 066 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoekster in het Rijk werd door verweerder een eerste maal vastgesteld toen hij op 16 november 2004 op de hoogte werd gesteld dat verzoekster zich had aangemeld bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen (district Borgerhout) met het oog op een huwelijk.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 december 2004 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster op 29 december 2004 ter kennis gebracht.

1.3. Op 10 juni 2005 werd verzoekster opnieuw aangetroffen en werd haar een tweede bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.4. Verzoekster werd op 13 juni 2007 nogmaals aangetroffen naar aanleiding van een politiecontrole en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Via een op 2 juli 2007 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 augustus 2007 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoekster werd op 15 augustus 2007 gerepatrieerd naar Casablanca.

1.8. Verzoekster die op onbekende datum opnieuw naar België kwam diende via een op 14 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 4 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekster op 7 februari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

[E. M., A.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij op 15 december 2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat zij op 15 augustus 2007 gerepatrieerd werd naar Casablanca, Marokko. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die aan de hand van getuigenverklaringen en een bewijs van inschrijving voor taallessen Nederlands), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid is, dat zij geen negatief strafrechtelijk verleden heeft en dat zij nooit manifeste of opzettelijke fraude zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“In eerste instantie is de aangevochten beslissing niet naar behoren gemotiveerd daar bij de beoordeling van het 5 jarig verblijf in België men rekening houdt met een gedwongen repatriëring wat geen vrijwillig vertrek is;

Dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt wegens een verblijf in België gedurende 5 jaar voor 15 december 2009.

Derhalve is de beslissing a quo niet naar behoren gemotiveerd.”

2.1.2. Verweerder werpt op dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt verder dat verzoekster om zich te kunnen beroepen op wat is gesteld in punt 2.8A van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 aan drie cumulatieve voorwaarden dient te voldoen, met name vijf jaar onafgebroken in België verblijven, een wettig verblijf in België gehad hebben of geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om een wettig verblijf tot stand te brengen en een lokale verankering in België aantonen. Verweerder licht toe dat verzoekster op 15 augustus 2007 gerepatriëerd werd, zodat zij niet voldoet aan een van deze voorwaarden en dat het feit dat zij niet vrijwillig naar haar land is teruggekeerd geen afbreuk doet aan deze vaststelling.

2.1.3.1. In de mate dat het de bedoeling zou zijn van verzoekster om een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.1.3.2. Wat betreft de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden, wanneer een ontvankelijke aanvraag werd ingediend. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen. Verzoekster heeft in haar aanvraag om tot een

verblijf gemachtigd te worden expliciet verwezen naar deze beleidslijnen en meer specifiek naar punt 2.8A van de richtlijn van 19 juli 2009.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verweerder heeft in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de situatie die is omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 daar zij, voorafgaand aan haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, geen vijf jaar ononderbroken in België verbleef. Verweerder verwees in dit verband naar het feit dat verzoekster op 15 augustus 2007 werd gerepatriëerd naar Marokko. De Raad stelt vast dat dit gegeven steun vindt in het door verweerder neergelegde administratief dossier en door verzoekster ook niet wordt betwist. Verzoekster stelt evenwel dat zij niet uit vrije wil naar haar land van herkomst terugkeerde doch gedwongen diende terug te keren. Het loutere feit dat verzoekster op 15 augustus 2007 niet vrijwillig naar Marokko terugkeerde doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat zij voorafgaand aan haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden geen vijf jaar ononderbroken in het Rijk verbleef. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de zichzelf opgelegde normen niet heeft gerespecteerd. De Raad dient verder te benadrukken dat het aan de bevoegde staatssecretaris toekomt om te bepalen in welke gevallen hij een verblijfsmachtiging toestaat en dat hij zijn beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gaat indien hij oordeelt dat geen verblijfsmachtiging dient te worden toegekend aan een vreemdeling die voorhoudt duurzaam lokaal verankerd te zijn in België, doch die op het ogenblik dat hij een verblijfsmachtiging aanvroeg geen vijf jaar ononderbroken in het Rijk aanwezig was.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt in dit verband het volgende:

“Aangezien DVZ rekening heeft gehouden met een gedwongen repatriëring in de 5 jaar die 15.12.2009 voorafgaan, wat niet kan beschouwd worden als een vrijwillig verlaten van het land en dit om te stellen dat er geen constant verblijf is 5 jaar voor 15.12.2009 heeft men geen blijk gegeven van een behoorlijk bestuur en heeft men de zorgvuldigheidsnorm overtreden.”

2.2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing op correcte en zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

2.2.3. De Raad merkt op dat verzoekster te kennen geeft niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt om geen onderscheid te maken naargelang een vreemdeling al dan niet ingevolge een actief optreden van het bestuur in het verleden het grondgebied van het Rijk verliet en om enkel rekening te houden met de effectieve onafgebroken aanwezigheid in het Rijk, maar hiermee niet aantoonde dat verweerder op een onzorgvuldige wijze optrad. Het komt ook niet aan verzoekster toe om in de plaats van verweerder te bepalen in welke gevallen een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden toegestaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK